

Ankara Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi '77 girişli Gece öğrencileri

40. YIL ANISINA*

Ertuğrul YEMİŐCİOĐLU

Elektrik Mühendisi

ertugrul.emo@gmail.com

Hey gidi yıllar, sular seller gibi aktı geçti. Sel yatağında kalanlarla, taşıyla toprağıyla, bağında yetiştirdikleriyle, yerinden yurdundan koparıp sürükledikleriyle anılar tablosu.

Bu yıl okula kayıt yaptırdığımızın 40. Yılı. Hayata tutunmaya çalışan onlarca genç insan, dinamik, idealist, ailelerinin,

ölkelerinin beklentilerini omuzlarına yüklemiş, gelmişler okumaya. İçlerinde 17 yaşında olanda var, 50'sinde emekliliğe hazırlanan da (Zeynel ELMAS). Çoğunun işi gücü var, gece öğrenciliğini onun için tercih etmiş. İş olmayanlar bir an önce iş bulup aileme yük olmaktan kurtulurum düşüncesinde. Vesselam hem geçim derdi hem eğitim, okuyup adam olacağız Başkent'te.

Başkent'te okuyup adam olacağız, ailemize, ölkemize yararlı yurttaşlar olacağız da, kapitalizmin yeni modeli de sürekli krizde. Teker teker seçilen ölkelerde yeni yerleri talan edip, zenginliklerini kapışması, talan etmesi lazım. O masallardaki alıcı kuş gibi, gak dedikçe et, guk dedikçe su vermeli. Kore'ye dalalım, Vietnamı talan edelim derken sıra kendine yetebilen yedi ölkeden biri olan yurduma da geldi. Hem var-

lıklı ve güzel, hem de mühendisleri uçak, otomobil üretebilen seviyede donanımlı. Bunlar ileride ayağımıza dolaşmadan şunları da cebe/mideye indirelim. Nasıl yapalım? Dinamik ince kökleri keselim, yeni filizleri kıralım, yanına da zehirli sarmaşıklar ekelim. Bu sarmaşıklar gövdeye öyle bir sarıldılar ki ... Biz tam üniversite sınavlarına kon-

saldırıların haddi hesabı yoktu. "Koç Yurdu" önünde her gün sorgulamalar, dayak, silahlı saldırı, dergi satışı üzerinden para/ haraç toplama, kabadayılık, polis arabasına binerek ihbar ve gösterim yapmak, her öğrencinin defalarca yaşadığı dayatmalardı. Darbeler giderek arttı. Maraş, Sivas, Çorum katliamları, direnişisi tek seçenek haline getirmişti.

Sıkıyönetimler, kahve/ araç kurşunlamaları, işsizlik, kuyruklar, sürgünler, TUSİAD açıklamaları gövdeyi teslim alamadı. Öyleyse al sana "24 Şubat deli gömleği", al sana "12 Eylül, ölümü gösterip sıtmaya razı eden halusinasyon hapları".

Bu tablonun içinde, bir köşesinde de ADMMA '77 Gece öğrencileri. 3-4 arkadaşımızın çocukları

santre olmuştu ki, Taksim' de 1 Mayıs katliamı ile canımız yandı. Bir yanımız daha kesilmişti. "Amerika Go Home" mitinglerine saldıran sarmaşıklara yeni alanlar açılmıştı. Sonra giderek saldırılar yoğunlaştı. '78 yılında gece dersten çıkan öğrencilerin üzerine bomba atıldı. O bahaneyle okul bir yıl kapatıldı. Yetmedi, öğrencilerin toplandığı "Albayrak" kahvesini bombaladılar. O da yetmedi, güvenlik nedeniyle okula toplu gidiş yapan öğrencilerin yolu üzerine Anadolu araç içinde bomba patlattılar. Okul yolundaki

vardı. 10 kadar arkadaşımızın işportacılıktan öğretmenliğe, memurluğa kadar değişik işleri vardı. Askeri öğrenciler vardı. Kurumlardan burslu okuyanlar, yalnızca öğrenci kredisiyle geçinenler vardı. Memleketinden parası gelmeyenler öğrenci evlerinde dayanışarak öğrenciliklerini sürdürüyorlardı. Apartmanların kömürlüklerinden bozma penceresiz odalarında kalan gençlerdik. Evi, işi olanlar yemek fişlerimizi bu arkadaşlarla paylaşırdık. Hiç olmazsa iki öğün böyle karşılanırdı. Değişik proje guruplarında arkadaşlarla bir-

likte çalıştık, sözlü sınavlara girdik. 4-5 kişilik guruplarda asıl projeyi bir iki arkadaş yapardı. Bazıları projeye hiç katkı koyamasa da, bilenler bilmeyenlere sınav öncesi temel bilgileri aktarır, dayanışırđık. Vize ve final sınavlarında da guruplar halinde evlerde toplanır, bilgiler paylaşılır, hap bilgiler kopyalara yazılır, uykusuz geceler sonu sınavlara girilirdi. 12 Eylül, öğrencilerin başına "YÖK" çuvalı geçirmişti. Devam mecburiyeti, birbirimizin yerine imza atmalar, vize sınavları, ancak bu engelleri aşabilirsen Haziran-Eylül sınavları. Yine de ders ve okul işleri sanki ikincil görevlerimizdi. Gençlik işte, ergenlik, aşklar, parasızlık, hayata dair el yordamı arayışlar, hayaller, iş aramalarımız, ailelerimizle aramızdaki çelişkiler, memleket meseleleri her zaman asli uğraşımız olmuştur.

'82 yılında ilk mezunlarımızı verdik. Yanlış hatırlamıyorsam Erçin BABACANLAR, Ömer YALÇIN, Ayhan DEMİRER ilk mezunlarımızdı. O yıl başka mezun olan var mıydı? Hatırlamıyorum. Yalnız o yıl YÖK, eylül sınavlarından sonra, bugünkü deyişle bonus bir sınav koydu. Bir-iki hafta sonra aynı konular, aynı kopyalarla tekrar sınavlara girdik. Altı dersim vardı geriden, mezun olmayı hayal ediyordum, ancak üçünü verebildim. İkinci partide Abdullah ÖKTEN, Metin YAYCILI, Halim ZEYBEKOĞLU mezun oldu. Ben, '83 Şubat döneminde bitirdim. Kenan ÖZGÖR de o yıl mezun oldu. 83'ten itibaren mezunlara Gazi Üniversitesi diploması verdiler. Sonrası çorap söküşü gibi geldi. Bazı arkadaşların mezuniyeti Trafo stajı yüzünden gecikti. 12 Eylül düzeni stajlara yeni düzenleme yapmıştı. TEK'te yapılacak trafo stajlarında güvenlik soruşturması şartı getirilmişti. Soruşturmalar aylar alıyordu. Dersler bitmiş, mezun olamıyorsun. Dayanışma, yardımlaşma bu sorunlarımızı da çözdü. Polatlı'da TEK'te çalışan

meslektaşımız Kenan Yıldız staj defterlerimizi imzaladı da, sayesinde mezuniyetimiz hızlandı. Daha sonra odamızın Polatlı temsilciliğini de yapan arkadaşımıza buradan bir kez daha şükranlarımızı iletiyorum.

Sınıftan 3-4 arkadaş gündüze geçmişti. 2 faşistimiz okula gelemiyorlardı. Şimdi ancak birlikte ödev guruplarından isimleri hatırlanan, sınavdan sınava okula uğrayıp, okul merdivenlerinde, bahçesinde ve Atatürk büstü önünde çekilen fotoğraflarda bulunmayan 3-4 isim haricinde, 25 kadar arkadaş hep iletişim içinde olduk. 16-17 arkadaş Ankara'da yaşamaya devam ettik. Oda seçimlerinde, oda gecelerinde biraraya geldik. Ev gezmelerimiz, Pazar kahvaltılarımız devam ediyor. Bu etkinliklerimizden Rize'deki Bilgin Cabir KADIOĞLU'nu, İzmir'den Ali PARMAK'ı, Aydın'dan Erçin BABACAN'ları, Adana'dan Abdullah ÖKTEN'ı, Kıbrıs'tan Hüseyin AĞIN'ı bilgilendiriyoruz, davet ediyoruz.

Bu yıl okula girişimizin 40. Yılı. Muhtemelen Kasım ayında Ankara'da ailelerimizle birlikte toplaşacağız. Umuyorum ki organizasyonu yapan arkadaşlar ayarlayabilirse, okul önünde toplandıktan sonra, bulabilirsek sınıfımıza, çizim salonlarına, not bürosuna uğrayacağız. O günlerden izler arayacağız. Bir de uyurmuş gelirse yeni icat olunmuş kep atma töreni yapar, açığa çıkmış kellerimizle fotoğraf çektiririz. Koç Yurdunu, Albayrak Kahvesini ararız Maltepe'de. Artık Tandoğan Meydanı'ndan bir Anıtkabir turu kaçınılmaz görünüyor. Toplu yemek ve bolca sohbet bizleri bekliyor. İzini kaybettiğimiz

Ömer YALÇIN'dan, Naciye KALINKOL'dan, Halim ZEYBEKOĞLU'ndan konuşuruz. Üniversite sınavında başkasının yerine sınava girip yalanan Ali TARHAN'dan (Cikcik Ali) bahsederiz. 1978 yılında bir iş kazası sonucu aramızdan ayrılan Mustafa ERDEN'i, sağlık sisteminin hantallığı ve ihmalden yitirdiğimiz Mehmet GARİP hocayı, 2005 yılında düzenin batağına saplanıp giden M. Ali BİRDOĞAN'ı, 2014 yılında kaybettiğimiz odamız emektarı, eğitimcimiz ,can dostum Kenan ÖZGÖR'ü, YÖK mağduru olarak okulu bırakmak zorunda kalan, 2015 yılında sağlık sorunları nedeniyle vefat eden Abdurrahman AKGÜNDÜZ'ü (Diyarbakırlı Apo) anar, hatıralarımızı paylaşıyoruz. Onları anılarımızda tekrar yaşatırız.

Sorunlarımızın ortaklığı, dayanışmanın gücü bizi bugünlere getirdi. Saldınlarda, katliamlarda, iş kazalarında, sağlık sisteminin aramızdan aldığı arkadaşlarımızı dostlarımızı saygıyla anıyorum. Aydınlık yüzlerini hep hatırlayacağız. Yaşamak direnmekmiş. 60' lı, 70'li yıldönümlerinde de dirençle ve inatla birlikte olalım.

*Sınıf arkadaşları anısına daha önceki yıllarda kaleme aldığım yazılarımı, EMO' nun emo.org.tr adresindeki Bültenler_dergiler seçeneğini tıklayarak, Ankara Şubesi bültenlerine gidip, tüm sayılar seçeneğinden 2014/2, 2015/2, 2016/3 bültenlerinden okuyabilirsiniz.

